

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8Cpr/4/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112224980
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiana Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2015:2112224980.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou JUDr. Bibiánou Ťažiarovou v právnej veci žalobcu: H. L., narodený XX.X.XXXX, bytom P. H. XX, zastúpený: A. L., narodený XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, proti žalovanému: Mive-trans, s.r.o., Bučany 60, IČO: 45 653 747, zaplatenie 351,92 eur s príslušenstvom, a o protinávruhu žalovaného o zaplatenie sumy 911,63 eur s príslušenstvom, takto,

rozhodol:

I. Súd žalobný návrh žalobcu zamieťa.

II. Žalovaný nemá právo na náhradu trov konania.

III. Žalobca je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 911,63 eur, úrok z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 903,89 eur od 13. 2. 2015 do zaplatenia, zo sumy 7,74 eur od 13. 2. 2015 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Vo zvyšnej časti sa návrh žalovaného zamieťa.

V. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 32,70 eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

VI. Žalobca je povinný zaplatiť trovy konania štátu vo výške 704,30 eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Trnava.

odôvodnenie:

Žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 5. 12. 2012 domáha voči žalovanému zaplatenia sumy 351,92 eur, úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 793,37 eur od 1. 3. 2012 do 23. 3. 2012, zo sumy 362,61 eur od 1. 4. 2012 do 12. 4. 2012, zo sumy 351,92 eur od 13. 4. 2012 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Návrh odôvodnil tým, že u žalovaného pracoval na základe pracovnej zmluvy zo dňa 9. 1. 2012, pracovný pomer skončil dňa 6. 3. 2012. Mzda bola dohodnutá v písomnej pracovnej zmluve vo výške 392,60 eur brutto. Žalovaný nevyplatil žalobcovi mzdu za mesiac január 2012, február 2012 a marec 2012 riadne a včas. Žalobca mal nárok voči žalovanému titulom uhradenia mzdy za obdobie 9. 1. 2012 do 6. 3. 2012 celkom vo výške 593,61 eur (mzda za január 2012 303,37 eur netto, za február 2012 333,13 eur netto, marec 2012 61,84 eur netto). V mesiaci január 2012 bol žalobca na zahraničnej pracovnej ceste 17 dní a v mesiaci február 2 dni, spolu cestovné náhrady 1330 eur (1190 eur január 2012 a 140 eur február 2012). Nárok žalobcu voči žalovanému z pracovného pomeru (mzda + cestovné náhrady) predstavoval celkom sumu 2028,34 eur. Žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 1676,42 eur a dlhuje žalobcovi žalovanú sumu 351,92 eur. Dňa 27. 2. 2012 uhradená platba bez špecifikácie 700 eur. Žalobca vyčíslil, že za mesiac január 2012 mu nebola uhradená suma 793,37 eur ako rozdiel sumy 1190 + 303,37 eur - 700 eur.

Za mesiac február 2012 mu nebola uhradená suma 362,61 eur, keď zo sumy 903,89 eur si odpočítal dlh za január 2012 vo výške 793,37 eur - zvyšok 110,52 eur si zarátal za 2/2012 - 333,13 eur + 140 eur rozdiel - 362,61 eur. Za marec si zarátal vyplatené sumy 64,79 eur + 7,74 eur - 61,84 eur = zvyšok 10,69 eur.

Žalovaný navrhol návrh zamietnuť, keď so žalovaným bol skončený pracovný pomer v skúšobnej dobe dňa 29. 2. 2012. Ukončenie si žalobca prebral osobne, čo potvrdil podpisom. Po odpočítaní odvodov čistá mzda za 1/2012 vo výške 267,83 eur, za 2/2012 vo výške 64,79 eur. Na vlastnú žiadosť od 3. 2. 2012 do 29. 2. 2012 čerpal žalobca dovolenku. Mzdu za 1/2012 si žalobca prebral osobne vo výške 267,83 eur, čo potvrdil podpisom na výplatnej páske, mzda za 2/2012 vo výške 64,79 eur bola vyplatená vkladom na účet XXXXXXXXXXXX.. Za obdobie 9. 1. 2012 - 31. 1. 2012 podľa výkazu patria žalobcovi cestovné náhrady vo výške 833,49 eur a boli mu vyplatené v hotovosti dňa 2. 2. 2012. Za obdobie 1.-2. 2012 mu boli vyplatené cestovné náhrady vo výške 72 eur dňa 2. 2. 2012. Vklady na účet, na ktoré žalobca poukazuje neboli nikdy poukázané ako mzdy či úhrada diét žalovaným, preto boli vkladane bez akejkoľvek špecifikácie.

Návrhom doručeným súdu dňa 4. 12. 2014 navrhol žalovaný zaviazať žalobcu na zaplatenie sumy 911,63 eur (903,89 eur + 7,74 eur), úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 903,89 eur od 24. 3. 2012 do zaplatenia, zo sumy 7,74 eur od 27. 4. 2012 do zaplatenia a náhradu trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca podal žalobu aj na spoločnosť ONLU-TRANS LKW s.r.o., v ktorom sa spoločnosť obhajovala, že dňa 23. 3. 2013 vložila konateľka žalovaného 903,89 eur a dňa 26. 4. 2012 sumu 7,74 eur žalobcovi ako mzdu a doplatok mzdy žalobcu od ONLU-TRANS LKW s.r.o. uskutočnenú treťou osobou, čo spoločnosť ONLU-TRANS LKW s.r.o. nepreukázala. Nakoľko úhrady vkladala konateľka žalovaného a žalovaný mal vyrovnané všetky záväzky, mal žalobca predmetné vklady vrátiť, nakoľko boli vyplatené bez právneho dôvodu.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, svedka H. L., znalca Y. K., oboznámením sa s obsahom spisového materiálu najmä návrhom žalobcu zo dňa 26. 11. 2012, protinávrhom žalovaného zo dňa 1. 12. 2014, pracovnou zmluvou zo dňa 9.1.2012, skončením pracovného pomeru zo dňa 29.2.2012, podaním žalobcu z 19.4.2012, kópiami výpisov z účtu Prima banka Slovensko na č.i. 12-13, podaním žalovaného zo dňa 29.1.2012, potvrdením zamestnanca o prevzatí výplatnej pásky za obdobie január 2012 zo dňa 14.2.2012 na č.i. 46, výplatnou listinou zamestnancov za obdobie január 2012 na č.i. 47, výplatnou páskou január 2012 na č.i. 48, potvrdením zamestnanca o prevzatí výplatnej pásky za február 2012 zo dňa 15.3.2012 na č.i. 49, výplatnou listinou zamestnancov za obdobie február 2012 na č.i. 50, potvrdenkou pokladničnej operácie zo dňa 12.4.2012 na č.i. 50, výplatnou páskou na č.i. 51, na č.i. 52 dovolenka zo dňa 2.2.2012, cestovné náhrady vodiča za obdobie od 9.1.2012 do 31.1.2012 na č.i. 53, cestovné náhrady za obdobie 1.2.2012 - 2.2.2012 na č.i. 54, predsporovou výzvou zo dňa 7.8.2012 na č.i. 59, výzvou na zaplatenie dlhu zo dňa 27.5.2012 na č.i. 63, dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 9.1.2012 na č.i. 65, podaním žalovaného zo dňa 13.3.2013 oznámením OO PZ Piešťany zo dňa 25.4.2013, zápisnicou o výsluchu žalobcu zo dňa 14.5.2012 a zo dňa 7.12.2012 na č.i. 98-100, zápisnicou o výsluchu H. Z. z 18.6.2012 na č.i. 101, odpoveďou Inšpektorátu práce Trnava zo dňa 24.4.2013 na č.i. 103, vyjadrením žalobcu zo dňa 18.5.2013, pracovnou zmluvou zo dňa 1.3.2012 na č.i. 107, vyjadrením žalovanej z 25.6.2013, znaleckým posudkom č.9/2014, podaním žalovaného zo dňa 1.12.2014, podaním žalobcu zo dňa 20.12.2014, podaním žalobcu z 23.3.2015, spisom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 10Cpr4/2013 (žalobou, písomnosťou skončenia pracovného pomeru z 23.3.2012, výplatnou páskou za marec 2012 na č.i. 260, cestovnými náhradami za marec 2012 na č.i. 261, doklady na č.i. 262, vyjadrením žalovaného ONLU TRANS LKW zo dňa 19.9.2013, uznesením ČVS: ORP-1360Pn-TT-2012 z 20. 6. 2012, uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 20.11.2012, zápisnicou z pojednávania z 24.9.2013 na č.i. 274, podaním ONLU TRANS LKW zo dňa 18.11.2013 a zo dňa 20. 1. 2014, výpis z účtu zo dňa 27.2.2012 na č.i. 280, zápisnicou z pojednávania 21.11.2013 na č.i. 284, rozsudkom Okresného súdu Piešťany, rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.10.2014), spisom tunajšieho súdu sp. zn. 17Cpr/4/2012 (rozsudkom zo dňa 11. 5. 2015, znaleckým posudkom č. 36/2013, trestným rozkazom sp. zn. 2T/92/2014 zo dňa 4. 9. 2012), s obsahom celého spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový stav, keď pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalovaného v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalovaná suma 351,92 eur predstavuje vyčíslenie nedoplatku na mzde a cestovných náhradách žalobcu, ktorý bol zamestnaný u žalovaného. Žalobca má nárok na

vyplatenie mzdy za obdobie od 9.1.2012 do 6.3.2012 spolu v sume 698,34 eur, cestovných náhrad za január 2012 v sume 1.190,- eur, za február 140,- eur. Od týchto dlžných súm žalobca odrátal čiastkové platby zo strany žalovaného v sume 700,- eur dňa 27.2.2012, v sume 903,89 eur dňa 23.3.2012, v sume 64,79 eur dňa 22.4.2012 a v sume 7,74 eur dňa 26. 4. 2012. Žalovaný nedefinoval pri úhradách čiastkových platieb, načo uhradil čiastkové platby, či na mzdu alebo cestovné náhrady, preto žalobca postupoval tak, že čiastkové platby zohľadňoval najskôr podľa splatnosti mzdy a cestovných náhrad. Čerpanie dovolenky 19 dní v zmysle výplatnej pásky za február 2012, nezodpovedá realite. Žalobca nečerpал žiadnu dovolenku, keď pracovný pomer začal 9.1.2012 a žalobca nemal vôbec nárok na dovolenku vo februári v počte 19 dní. Predstúpila PZ žalobcu, ktorá uvádza: Žalobca nesúhlasí s tvrdením, že poukázaná suma 903,89 eur z 23.2.2012 ako aj suma 64,79 eur zo dňa 12.4.2012 sa týka jeho pracovného pomeru v spoločnosti ONLU-TRANS, LKV s.r.o., nakoľko priamo na vklade sumy 903,89 eur je údaj platiteľa Mive-trans.

Žalobca uviedol, že pracovný pomer u žalovaného ukončil 29.2.2012. Dňa 29.2.2012 mu do vlastných rúk bola doručená výpoveď. Pokiaľ ide o sumu 700,- eur, ktorá bola uhradená 27.2.2012, nejednalo sa o žiadnu pokutu tak, ako to tvrdí žalovaný, ale sa jedná o doplatok za január 2012, žiadnu pokutu neplatil ani nedostal. Pokiaľ ide o január 2012 po zohľadnení platby 700,- a 903,89 eur, bola uhradená mzda a cestovné za január 2012. So závermi znaleckého posudku nesúhlasí. Cestovné náhrady v sume 70,- eur, a to 25,- eur vreckové a 45,- eur stravné bolo dohodnuté so zamestnávateľom ústne a to s konateľkou Marcelou Luciakovou, s ktorou sa dohodli, že za deň strávený v cudzine dostanem 25,- eur vreckového a 45,- eur stravné. O uvedenom neexistuje písomná dohoda. Počas pracovného pomeru jazdil na motorovom vozidle značky DAF ev.č. V. + náves ev. č. V. Nie je si vedomý, že by podpísal predmetný dovolenkový lístok, na tomto nie je jeho podpis. V hotovosti od žalovaného nikdy neprevzal počas pracovného pomeru od žalovaného žiadnu finančnú hotovosť pokiaľ ide o výplatu, stravné a vreckové. Na listine o prevzatí výplatnej pásky na č.l. 46 nie je jeho podpis. Podpis na výplatnej páske na č.l. 47 sa podobá jeho podpisu. Písomnosť na č.l. 53 nepodpisoval, vracali sa zo služobnej cesty. Po návrate zo zahraničnej cesty 2.2.2012 žalovaného nežiadal o žiadnu dovolenku. V podstate bol týždeň doma, tak ako to bolo vždy po pracovnej ceste trojtýždňovej. Pred 10.2.2012 sa telefonicky skontaktoval s konateľkou žalovaného a dopytoval sa na ďalšiu cestu, povedala mu, že autá sú v servise a tiež povedala, že by sa mali dohodnúť na stretnutí. S konateľkou žalovaného sa stretli aj s kolegom L. u nej doma, bolo to v priebehu februára 2012. Povedala im, že pokiaľ sú autá v servise, z čoho vyplývalo, že nie je robota, že si ich nechá, dohodli sa, že im vyplatí základnú mzdu za február 2012 bez diét a vreckového. Podpísal pracovnú zmluvu s ONLU-TRANS, LKV s.r.o., 1.3.2012, už 6.3.2012 išiel na služobnú cestu mimo územia SR. Pracovný pomer bol ukončený písomným oznámením poštou, ktorý prevzal 29.3.2013, avšak v písomnosti je uvedený dátum 23.3.2013. Pokiaľ ide o pracovný pomer v ONLU-TRANS, LKV s.r.o. za obdobie pracovného pomeru mu nebola vyplatená žiadna mzda ani žiadne cestovné náhrady.

Svedok H. L. uviedol, že je bývalým kolegom žalobcu a jeho kamarát. Spolu pracovali u žalovaného. Tiež skončil pracovný pomer v skúšobnej dobe, nemal vyplatenú mzdu. So žalobcom mali rovnakú výšku denných diét počas zahraničnej cesty a to 70,- eur denne. Bolo to na základe ústnej dohody, ktorú svedok uzavrel s pani Marcelou Luciakovou 7. decembra 2011. Osobne bol prítomný v deň, keď žalobca podpísal pracovnú zmluvu, rozhovoru žalobcu s pani Marcelou Luciakovou, pri ktorom sa ústne dohodli, že žalovaný aj žalobcovi bude vyplácať denné diéty počas zahraničnej cesty v sume 70,- eur denne. Ústna dohoda medzi svedkom a žalovaným nefungovala. Pani Luciaková mu v decembri dala na výplatu zálohu 400,- eur, v januári zálohu 400,- eur, povedala, že nemá peniaze. A vo februári so žalobcom zostali doma na území SR a pani Luciaková povedala, že nie je roboty, aby zostali doma. Svedok žiadnu dovolenku od žalovanej nežiadal. Žalobca vo februári tiež nepracoval, tiež bol doma. Pani Luciaková nám spolu so žalobcom naraz povedala vo februári, že nemá pre nás prácu, aby zostali doma. Dohoda s pani Luciakovou bola taká, že svedkovi aj žalobcovi za február dá základný plat, keďže nemá žiadnu robotu, pokiaľ ide o prepravu. Pracovný pomer svedka skončil skôr vo februári ako so žalobcom. Iba za december 2011 osobne podpísal prevzatie sumy 430,- eur v hotovosti a následne všetky ďalšie finančné prostriedky, mu boli vkladane na účet pod menom Marcela Luciaková, ale nikdy tam nebol uvedený účel vloženia finančných prostriedkov.

Znalec Y. K. uviedol, že sporné podpisy neobsahujú žiadne identifikačné znaky, podľa ktorých by bolo možné spochybniť ich pravosť. Sú vyhotovené plynulým písacím pohybom, bez známok váhania, roztrasenosti a bez možnosti podozrenia, že by ich mohol vyhotoviť iný pisateľ, t.j. iná ruka. Nie sú

vyhotovené priesvitom, prekreslením, obkreslením alebo inými technickými prostriedkami. Došiel k jednoznačnému záveru, že sú to vlastné podpisy žalobcu. Podpisy sú dosť zložité a vylučuje, že by si ich niekto nacvičil a vyhotovil. Jedná sa o jednoznačný záver, ktorý je uvedený v znaleckom posudku. Ako porovnávací materiál použil materiál, ktorý je uvedený na strane 3 a 4 znaleckého posudku, jednalo sa všetko o nesporné pravé podpisy. Charakteristickým znakom týchto podpisov je, že sú dosť variabilné. Žalobca nemá jednoduchý podpis, musí dodržiavať rýchlosť, švih, tempo a tvar. V prípade, že by sa niekto pokúšal napodobniť podpis žalobcu, musel by znížiť rýchlosť, čo sa odzrkadlí na kvalite vyhotovovanej čiary podpisu. Keď znalec nájde, že určitý znak zo 16 podpisov ako porovnávací materiál sa nachádza v porovnávanom podpise, je to znak zhodný, nemôžem si ho nevšimnúť a ignorovať ho. Chce ešte uviesť, že v prípade vyhotovenia kontrolného posudku by znalec znova našiel znak s ktorým by musel taktiež pracovať a vyhodnotiť ho, nemohol by ho ignorovať. Sporné podpisy nemajú vlastne žiadnu vadu a to je dôkaz toho, že sú pravými podpismi, jedná sa o súhrn viacerých znakov. Trvá na svojich záveroch v znaleckom posudku a s tým, že s absolútnou istotou tvrdím, že sa jedná o vlastnoručné podpisy žalobcu. Ešte poukazuje na to, že v znaleckom posudku je veľa šípok a zhodných znakov, ktoré znalec nemôže ignorovať. Písmeno B je najkomplikovanejší útvar na tomto podpise, je vyhotovené z viacerých písmových ťahov, ktoré do seba zapadajú s tým, že sú zhodné s porovnávacími podpismi. Skúmal som celý podpis. Podpis sa musí skúmať postupne, inak by to bolo neprehľadné, najskôr sa vyznačovali zhodné znaky písmena B a následne na to ďalšie písmové tvary. Pisateľ akonáhle ukončil písmeno B neoddychoval a nerozmýšľal o tom, že bude teraz vyhotovovať ďalšiu časť sporného postupu, že by mal čas popremýšľať ako to urobí, akonáhle skončil písacím ťahom písmeno B, nasleduje zdvih písacieho prostriedku, ale písmový ťah ruky pokračuje vzdušne ďalej, dopadne na začiatkový ťah písmena A, pričom vyhotoví typický zátrh. Celý podpis je urobený dynamicky bez nejakých váhaní. Znak 1 typický zátrh, znak toho, že podpisy sú vyhotovené v rýchlosti bez váhania. 2 - nasleduje vzostupný ťah mierne zaoblený. 4.5. - oblúk, niektoré sú robené širšie, niektoré užšie. 6.7. - predĺžený ťah a následný oblúk, ktorý pokračuje preškrtnom, vracia sa k písmenu B a ide naspäť. Chceme poukázať na to, že falšovateľ sa snaží, aby podpis bol hodnoverným vyjadrením toho ktorého sporného podpisu, ktorý ide falšovať. V rámečku som uviedol znak plochá časť oblúka. Neuviedol som kvôli prehľadnosti všetkých 16 podpisov, pokiaľ ide o plochú časť oblúka, ale uviedol som dva podpisy. Podpis na strane 13 v poradí 3, znaky 7,8,9, jedná sa o plochý ťah oblúka, keď ide o ten typický ostrý obrat. Ak zoberieme obidva porovnávacie podpisy na strane 14, znak 8,9 ostrý obrat je výraznejší a podpis vľavo má menej výrazný obrat, ale zachovaný znak 8. To je dosť výrazný znak a falšovateľ by ho ťažko v tej rýchlosti mohol napodobniť. Podpis môže byť jednoznačne pravým podpisom, s najväčšou pravdepodobnosťou pravým podpisom, nie je možné potvrdiť ani vylúčiť pravosť podpisu, s najväčšou pravdepodobnosťou ide o nepravý podpis a jednoznačne ide o nepravý podpis. Záver znaleckého posudku je, že sa jedná o jednoznačne pravý podpis žalobcu vo všetkých štyroch prípadoch. Percentuálne nie je možné vyjadriť sa k podpisu. Osoba sa nedokáže dva krát rovnako podpísať. Žiadna osoba nemá dva rovnaké podpisy, v takom prípade ak ty to tak bolo, jednalo by sa o falšovaný podpis. Porovnáva sa hodnota znakov a aké sú znaky rozdielne. Pokiaľ nenájdete rozdielne znaky alebo také znaky, ktoré by mohli ovplyvniť jednoznačný záver, tak nie je dôvod pochybovať o pravosti podpisu.

Zo znaleckého posudku č. 9/2014 Y. K. vyplýva, že sporné podpisy vyhotovené k priezvisku L. obsiahnuté na origináloch predložených písomnosti: 1. výplatná listina zamestnancov za obdobie 1/2012, 2. dovolenka zo dňa 2. 2. 2012, cestovné náhrady za obdobie 9. 1. 2012 - 31. 1. 2012, 4. cestovné náhrady za obdobie 1. 2. 2012-2. 2. 2012 vlastnoručne vyhotovil H. L..

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 10Cpr/4/2013-160 (odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1169,73 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1169,73 eur od 1. 4. 2012 do zaplataenia, vo zvyšku súd návrh zamietá. Návrhom vo veci samej sa navrhovateľ voči odporcovi ONLU-TRANS LKW s.r.o. domáhal zaplataenia sumy 1565,19 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne z dlžnej sumy od 1. 4. 2012 do zaplataenia z titulu nevyplataenia mzdy a cestovných náhrad za obdobie 1. 3. 2012-29. 3. 2012), ktorý nadobudol právoplatnosť v spojený s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 25CoPr/2/2014-2010 zo dňa 29. 10. 2014 (odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa napadnutej vyhovujúcej časti v rozsahu uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 960,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 960,58 eur od 1. 4. 2012 do zaplataenia potvrdzuje, odvolací súd rozsudok súdu prvého týždňa v napadnutej vyhovujúcej časti v rozsahu uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 209,15 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 209,15 eur od 1. 4. 2012 do zaplataenia mení tak, že návrh v tejto časti zamietá).

Predmetom sporu je požiadavka žalobcu na zaplateniu sumy 351,20 eur, úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 793,37 eur od 1. 3. 2012 do 23. 3. 2012, zo sumy 362,61 eur od 1. 4. 2012 do 12. 4. 2012, zo sumy 351,92 eur od 13. 4. 2012 do zaplatenia a požiadavka žalovaného na zaplatenie sumy 911,63 eur (903,89 eur + 7,74 eur), úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 903,89 eur od 24. 3. 2012 do zaplatenia, zo sumy 7,74 eur od 27. 4. 2012 do zaplatenia.

Podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Zákonníka práce pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Jedno písomné vyhotovenie pracovnej zmluvy je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi.

Podľa ustanovenia § 43 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú: a) druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika, b) miesto výkonu práce (obec a organizačnú časť alebo inak určené miesto), c) deň nástupu do práce, d) mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

Súd mal preukázané, že žalobca bol v pracovnom pomere na základe pracovnej zmluvy ktorú uzavrel so žalovaným dňa 9. 1. 2012 s dňom nástupu do práce 9. 1. 2012 na dobu neurčitú, s 3-mesačnou skúšobnou dobou, na funkciu vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy, s miesto výkonu práce Bučany 60. S dohodnutou mesačnou tarifnou mzdou v zmysle dodatku č. 1 k pracovnej zmluve vo výške 392,60 eur mesačne, splatnou vždy k poslednému dňu v mesiaci po mesiaci, v ktorom bola práca vykonaná. V čl. X sa účastníci konania dohodli na tom, že zamestnancovi pri zahraničnej pracovnej ceste patrí stravné v eurách alebo v cudzej mene podľa § 13 ods. 4 Zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, znížené o 25 %. Účastníci konania si teda dohodli mzdové podmienky ohľadom základnej mesačnej tarifnej mzdy 392,60 eur, avšak súčasťou zmluvy nebola žiadna dohoda o cestovných náhradách 70 eur na deň. Žalobca ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy (čl. I. pracovnej zmluvy), vzhľadom na povahu tohto povolania často mení pracovisko (miesto, v ktorom vykonáva prácu) s odkazom na § 13 ods. 6 zákona č. 283/2002 Z. z., vzťahujúce sa na náhrady pri zahraničných pracovných cestách (uplatňovaných žalobcom v konaní), dohodou v pracovnej zmluve o nižšom stravnom o 25 % sa žalobca dopredu nevzdal svojho práva v rozpore s § 17 ods. 1 Zákonníka práce, pretože do budúca sa nezdal práva na stravné, ktoré mu v prípade vyslania na pracovnú cestu zo zákona patrí, v pracovnej zmluve uzatvoril dohodu so žalovaným ako zamestnávateľom o krátení jeho výšky v zákonne dovolenom rozsahu (§ 13 ods. 6 zákona o cestovných náhradách). Súd teda považoval predmetnú dohodu o krátení stravného za plne dojednanú, a jej obsah v konaní pri vyčíslení cestovných náhrad žalobcu zohľadnil. Účastníci konania si teda dohodli mzdové podmienky ohľadom základnej mesačnej tarifnej mzdy 392,60 eur, avšak súčasťou zmluvy nebola žiadna dohoda o cestovných náhradách 70 eur na deň.

Podľa ustanovenia § 38 ods. 1 Zákonníka práce písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí rovnako o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštovým podnikom ako doporučenú zásielku, ods. 2 písomnosti doručované poštovým podnikom zamestnávateľ zasiela na poslednú adresu zamestnanca, ktorá je mu známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a poznámkou "do vlastných rúk".

Podľa ustanovenia § 72 ods. 1 Zákonníka práce v skúšobnej dobe môže zamestnávateľ a zamestnanec skončiť pracovný pomer písomne z akéhokoľvek dôvodu alebo bez uvedenia dôvodu, ak ďalej nie je ustanovené inak. Zamestnávateľ môže skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe s tehotnou ženou, matkou do konca deviateho mesiaca po pôrode a dojčiacou ženou len písomne, vo výnimočných prípadoch, ktoré nesúvisia s jej tehotenstvom alebo materstvom, a musí ho náležite písomne odôvodniť, inak je neplatné, ods. 2 písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru sa má doručiť druhému účastníkovi spravidla aspoň tri dni pred dňom, keď sa má pracovný pomer skončiť.

Vo výpovedi žalobcu do zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 14. 5. 2012 (konanie vedené ČVS:ORP-1360/PN-TT-2012) okrem iného uviedol, že bol s ním k 29. 2. 2012 ukončený pracovný pomer. Dňa 1. 3. 2012 uzavrel pracovnú zmluvu so spoločnosťou Onlu-Trans LKW, s.r.o. V tejto spoločnosti odjazdil 18 dní pričom na jeden odjazdený deň bola ústna dohoda 70 eur diéty uzavretá s pánom A. Z.. Pracovný pomer bol ukončený ku dňu 23. 3. 2012.

Vo výpovedi H. Z. (konateľka žalovaného) do zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 18. 6. 2012 (konanie vedené ČVS:ORP-1360/PN-TT-2012) okrem iného uviedla, že od 1.-2.2012 bol žaloba na trase v Rakúsku. Dňa 2. 2. 2012 po návrate je uviedol, že potrebuje pár dní ostať doma, tak mu povedala, že nech teda ostane doma. Asi po týždni prišiel osobne a povedal, že potrebuje byť do konca februára doma. Dala mu podpísať dovolenkový lístok a čerpal si dovolenku do konca februára 2012 aj keď vedela, že na dovolenku nemá nárok. Dovolenkový lístok podpísal, za tento mesiac mu vyšla mzda 64,79 eur, ktoré mu boli vložené na účet dňa 12. 4. 2012. Podľa tabuľky cestovných náhrad odpracoval v januári 2012 22 dní a vo februári 2012 2 dni, v práci bol od 9.1. 2012 do 2. 2. 2012 na služobnej ceste. Za mesiac január 2012 mu bola vyplatená suma 267,83 eur v hotovosti dňa 14. 2. 2012, za február 2012 na účet 64,79 eur. Cestovné náhrady boli dohodnuté podľa zákona o cestovných náhradách, žiadna iná dohoda ani ústna nebola. Od 1. 3. 2012 nastúpil pracovať do manželovej spoločnosti ONLU-TRANS LKW s.r.o.

Uznesením ČVS:ORP-1360/PN-TT-2012 zo dňa 20. 6. 2012 bola vec týkajúca sa podozrenia zo spáchania prečinu nevyplatenia mzdy žalovaným za mesiac 2012 odmietnutá (okrem iného).

V zmysle listu žalovaného zo dňa 29. 2. 2012 skončil so žalobcom pracovný pomer podľa § 72 Zákonníka práce v skúšobnej dobe ku dňu 29. 2. 2012. Skončenie pracovného pomeru žalobca nenapadol na súde. Vzhľadom na rozdielne tvrdenia účastníkov konania ohľadom dátumu skončenia pracovného pomeru žalobcu, súd si ako predbežnú otázku musel vyriešiť, kedy bol so žalobcom skončený pracovný pomer. Žalovaný vo svojich podaniach tvrdil, že pracovný pomer skončil dňa 29. 2. 2012. Žalobca sám mal rozporné vyjadrenia, keď v návrhu na začatie konania vychádzal a odôvodňoval, že pracovný pomer skončil dňa 6. 3. 2012, kedy mu bolo poštou doručené skončenie pracovného pomeru a do dňa 6. 3. 2012 vyčíslaval a zohľadnil výpočet mzdových nárokov v tomto konaní. Avšak v konaní žalobca nepreukázal, že svoje vlastné tvrdenie v návrhu o tom, že mu skončenie pracovného pomeru bolo doručené poštou dňa 6. 3. 2012. Žalovaný poprel odoslanie skončenia pracovného pomeru poštou. Žalobca na pojednávaní dňa 26. 9. 2013 uviedol, že dňa 1. 3. 2012 podpísal pracovnú zmluvu s ONLU-TRANS LKW s.r.o. a dňa 6. 3. 2012 už išiel na služobnú cestu mimo územia SR a dňa 4. 8. 2015 uviedol na pojednávaní, že pracovný pomer u žalovaného ukončil 29. 2. 2012, kedy mu do vlastných rúk bola doručená výpoveď. Týmto vyjadrením žalobca potvrdil vyjadrenie žalovaného o skončení pracovného pomeru ku dňu 29. 2. 2012. Na podporu tohto záveru súd ešte poukazuje na to, že už pred podaním návrhu v tejto veci žalobca v písomnostiach, ktoré spisoval ako napr. list zo dňa 25. 4. 2012, ktorým požiadal Inšpektorát práce Trnava o prešetrenie problému, pričom už vtedy uviedol, že bol zamestnaný u žalovaného od 9. 1. 2012 do 29. 2. 2012. Taktiež vo výpovedi žalobcu do zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 14. 5. 2012 (konanie vedené ČVS:ORP-1360/PN-TT-2012) okrem iného uviedol, že bol s ním k 29. 2. 2012 ukončený pracovný pomer a dňa 1. 3. 2012 uzavrel pracovnú zmluvu so spoločnosťou ONLU TRANS LKW s.r.o. Podľa ustanovenia § 72 ods. 2 Zákonníka písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru sa má doručiť druhému účastníkovi konania spravidla aspoň tri dni pred dňom, kedy sa má pracovný pomer skončiť. Pričom táto lehota má len poriadkový charakter, nevyhnutným ku skončeniu pracovného pomeru bolo doručenie listiny o skončení pracovného pomeru žalobcovi najneskôr ku dňu 29. 2. 2012 čo sa aj stalo. Pracovný pomer skončil ku dňu doručenia písomností, ktorý je zároveň aj dňom uvedeným v listine ako deň skončenia pracovného pomeru.

Sú sa ďalej v konaní musel vysporiadať s rozdielnymi tvrdeniami účastníkov konania ohľadom uhradenia a vyčíslenia mzdy a cestovných náhrad za obdobie 9. 1. 2012 - 29. 2. 2012.

Podľa ustanovenia § 101 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý počas nepretržitého trvania pracovného pomeru k tomu istému zamestnávateľovi vykonával u neho prácu aspoň 60 dní v kalendárnom roku, má nárok na dovolenku za kalendárny rok, prípadne na jej pomernú časť, ak pracovný pomer netrval nepretržite počas celého kalendárneho roka. Za odpracovaný deň sa považuje deň, v ktorom zamestnanec odpracoval prevažnú časť svojej zmeny. Časti zmien odpracované v rôznych dňoch sa nesčítajú.

Podľa ustanovenia § 102 Zákonníka práce pomerná časť dovolenky je za každý celý kalendárny mesiac nepretržitého trvania toho istého pracovného pomeru jedna dvanásťtina dovolenky za kalendárny rok.

Podľa ustanovenia § 103 ods. 1 Zákonníka práce základná výmera dovolenky je najmenej štyri týždne, ods. 2 dovolenka zamestnanca, ktorý do konca príslušného kalendárneho roka dovŕši 33 rokov veku, je najmenej päť týždňov.

Podľa ustanovenia § 105 Zákonníka práce zamestnancovi, ktorému nevznikol nárok na dovolenku za kalendárny rok ani na jej pomernú časť, pretože nevykonával v kalendárnom roku u toho istého zamestnávateľa prácu aspoň 60 dní, patrí dovolenka za odpracované dni v dĺžke jednej dvanásťtiny dovolenky za kalendárny rok za každých 21 odpracovaných dní v príslušnom kalendárnom roku.

Podľa ustanovenia § 118 ods. 1 Zákonník práce v znení ku dňu vzniku pracovného pomeru zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu, ods. 2 mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Za mzdu sa nepovažuje najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady vrátane nenárokových cestovných náhrad, príspevky zo sociálneho fondu, príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie, príspevky na životné poistenie zamestnanca, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca, doplatky k nemocenským dávkam, náhrada za pracovnú pohotovosť, peňažná náhrada podľa § 83a ods. 4 a iné plnenie poskytované zamestnancovi v súvislosti so zamestnaním podľa tohto zákona, osobitných predpisov, kolektívnej zmluvy alebo pracovnej zmluvy, ktoré nemá charakter mzdy. Za mzdu sa tiež nepovažuje ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení.

Podľa ustanovenia § 129 ods. 1 Zákonníka práce mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak, ods. 2 na žiadosť zamestnanca musí mu byť mzda splatná počas dovolenky vyplatená pred nastúpením dovolenky, ods. 3 pri skončení pracovného pomeru vyplatí zamestnávateľ zamestnancovi mzdu splatnú za mesačné obdobie v deň skončenia pracovného pomeru, ak sa nedohodli inak, najneskôr však v najbližšom výplatnom termíne nasledujúcom po dni skončenia pracovného pomeru.

Podľa ustanovenia § 130 ods. 2 Zákonníka práce mzda sa vypláca vo výplatných termínoch dohodnutých v pracovnej zmluve alebo v kolektívnej zmluve. So zamestnancom vykonávajúcim domácku prácu možno dohodnúť výplatu mzdy aj za dodanie každej skompletizovanej pridelenej práce.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 1 Zákonníka práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, ods. 2 rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak, ods. 3 ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval aspoň 22 dní alebo 170 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok. Pravdepodobný zárobok sa zistí zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol, ods. 4 priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný hodinový zárobok sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor, ods. 9 k sa na účely výpočtu peňažných plnení vychádza podľa všeobecne záväzných právnych predpisov z priemerného mesačného čistého zárobku zamestnanca, tento zárobok sa zisťuje z priemerného mesačného zárobku odpočítaním súm poistného na sociálne poistenie, príspevku na doplnkové dôchodkové sporenie, preddavku poistného na zdravotné poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, v ktorom sa tento zárobok zisťuje, ods. 10 ustanovenia odsekov 1 až 9 platia primerane na účely zisťovania pravdepodobného zárobku.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Zákonník práce ak zamestnanec nemôže vykonávať prácu pre prechodný nedostatok spôsobený poruchou na strojovom zariadení, v dodávke surovín alebo pohonnej sily, chybnými pracovnými podkladmi alebo inými podobnými prevádzkovými príčinami (prestoj) a nebol po dohode preradený na inú prácu, patrí mu náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku, ods. 2 ak zamestnanec nemohol vykonávať prácu pre nepriaznivé poveternostné vplyvy, poskytne mu zamestnávateľ náhradu mzdy najmenej 50% jeho priemerného zárobku, ods. 3 ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Podľa ustanovenia § 1 Opatrenia Ministerstva financií SR č. 472/2011 (účinné od 1. 1. 2012), základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách sa na rok 2012 ustanovuje: Rakúsko: 45 eur, Nemecko 45 eur, Belgicko 45 eur, Luxembursko 50 eur, Spojené kráľovstvo 37 GBP.

Súd mal za preukázané, že dňa 14. 2. 2012 žalobca podpisom potvrdil prevzatie sumy 267,83 eur ako mzdu za január 2012. Dňa 27. 2. 2012 bola na účet B. L. vložená v hotovosti suma 700 eur od H. Z..

V zmysle výplatnej pásky žalovaného za 1/2012 žalobca vyčíslil čistú mzdu vo výške 267,83 eur (odpracované 136 hodín). Žalobca v žalobnom návrhu vyčíslil čistú mzdu vo výške 303,37 eur, na čl. 82 predložil výpočet na sumu 275,26 eur a na čl. 83 predložil výpočet na sumu 262,75 eur. Za obdobie od 9. 1. 2012 do 31. 1. 2012 súd pri výpočte vychádzal z dohodnutej mesačnej mzdy 392,60 a z počtu 136 hodín (17 dní), výpočet 392,60 eur : 168 hodín x 136 hodín = 317,82 eur hrubá mzda + 5,83 eur príplatok za noc 323,65 eur. V roku 2012 bola nezdaniteľná suma na daňovníka 303,75 eur mesačne (ročne 3644,74 eur) a odvody vo vzťahu k žalobcovi v celkovej sume 43,37 eur (do zdravotnej poisťovne 4 % t. j. 12,95 eur ako 4 % zo sumy 323,65 eur, poistenie v nezamestnanosti 1 % t. j. 3,24 eur ako 1 % zo sumy 323,65 eur, invalidné poistenie 3 % t. j. 9,71 eur ako 3 % zo sumy 323,65 eur, starobné 4 % t. j. 12,95 eur ako 4 % zo sumy 323,65 eur, nemocenské 1,4 % t. j. 4,53 eur ako 1,4 % zo sumy 323,65 eur). Z uvedeného výpočtu súdu vyplynulo, že žalobcovi patrí za predmetné obdobie čistá mzda vo výške 280,28 eur (hrubá mzda 323,65 eur - odvody 43,36 eur). Daň 0 eur (323,65 eur - 43,37 eur - 303,72 eur x 19 %). Súd sa nestotožnil s vyčíslením čistej mzdy žalovaným v zmysle výplatnej pásky za 1/2012 s ohľadom na výpočet, ktorý vykonal súd. Pokiaľ ide o výpočet čistej mzdy žalobcom v zmysle žalobného návrhu vo výške 303,37 eur ako aj výpočet mzdy na čl. 82 vo výške 275,20 eur čl. 83 vo výške 262,75 eur súd sa týmito nestotožnil, keď spôsob výpočtu sumy 303,37 eur žalobca nijako nepreukázal a suma 275,20 eur nezohľadňuje príplatok za noc a suma 262,75 eur vychádza z fondu pracovného času 176 hodín namiesto 168 hodín. Mzda za január 2012 bola splatná dňa 29. 2. 2012. Dňa 14. 2. 2012 bolo vyhotovené potvrdenie o prevzatí výplatnej pásky od zamestnávateľa za obdobie 1/2012 vrátane žalobcu. Výplatná listina zamestnancov za obdobie 1/2012 obsahuje pri mene žalobcu podpis preberajúceho výplatu žalobcu v sume 267,83 eur. V konaní bolo preukázané v rozpore s tvrdením žalobcu, že suma 267,83 eur ako žalovaným čistá mzda za január 2012 bola vyplatená v hotovosti, a to znaleckým dokazovaním, ktorým znalec zistil jednoznačný záver, že predmetnú výplatnú listinu podpísal žalobca, ktorý týmto potvrdil, prevzatie sumy 267,83 eur (do sumy 280,28 eur chýba suma 12,45 eur). Vzhľadom na to, že žalobca dňa 29. 2. 2012 nezaplatil žalobcovi sumu 12,45 eur ako mzdu za mesiac január 2012 (rozdiel sumy 280,28 eur a sumy 267,83 eur, od 1. 3. 2012 by bol v omeškaní s úhradou tejto čiastky. Avšak dňa 27. 2. 2012 žalovaný vložil na účet B. L. (manželky žalobcu) sumu 700 eur, ktorá v konaní nebola spochybnená ako úhrada žalovaného žalobcovi. Sporné boli tvrdenia ohľadom dôvodu úhrady, keď žalovaný tvrdil, že sa jednalo o úhradu žalobcovi za pokutu, ktorú mal zaplatiť, čo však žalobca poprel a žalovaný nepreukázal. Súd mal za to, že suma 700 eur uhradená dňa 27. 2. 2012 bola čiastkovou úhradou sumy 12,45 eur (267,83 eur (do sumy 280,28 eur - 267,83 eur). Z uvedeného tiež súd vyvodil záver, že žalovaný nebol v omeškaní s úhradou mzdy za mesiac január 2012, ktorá bola splatná dňa 29. 2. 2012

V zmysle výplatnej pásky žalovaného za 2/2012 žalobca vyčíslil čistú mzdu vo výške 64,79 eur (odpracované 16 hodín, náhrada mzdy za dovolenku 3. 2. 2012 - 29. 2. 2012 t. j. 19 dní - 152 hodín = 355,21 eur brutto - zrazená náhrada mzdy za dovolenku - 17 dní 317,82 eur brutto). Za obdobie od 1. 2. - 2. 2. 2012 súd pri výpočte mzdy vychádzal z dohodnutej mesačnej mzdy 392,60 a z počtu 16 hodín (2 dni), výpočet 392,60 eur : 168 hodín x 16 hodín = 37,40 eur hrubá mzda (bez dovolenky). Podľa ustanovenia § 105 Zákonníka práce mal žalobca nárok na dovolenku za odpracované dni v dĺžke 1/12

dovolenky za kalendárny rok za každých 21 odpracovaných dní, keď doba trvania pracovného pomeru od 9. 1. 2012 do 29. 2. 2012 (odpracovaných 38 dní) t. j. 2 dni ako 1/12 pri nároku na 25 dní dovolenky (po 33 roku veku). Pri výpočte mzdy za dovolenku súd vychádzal z priemernej hrubej mzdy žalobcu za január vo výške $323,65 : 136 \text{ hodín} = 2,3798 \times 2 \text{ dní dovolenky (16 hodín)} = 38,077 \text{ eur}$. Pokiaľ ide o obdobie od 7. 2. do 29. 2. 2012 súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že aj za toto obdobie sa vzťahuje nárok na dovolenku, keď už vyššie súd uviedol, že žalobca podľa počtu odpracovaných dní v roku 2012 mal nárok na dva dni dovolenky. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca v období do 7. 2. do 29. 2. 2012 nevykonával prácu pre žalovaného z dôvodu, že tento pre neho nemal prácu, čo síce žalovaný poprel, avšak nejakým iným spôsobom nepreukázal, ale naopak tvrdenie žalobcu potvrdil aj svedok H. L.. Súd za obdobie od 7. 2. do 29. 2. 2012 mal za to, že žalovaný nevykonával prácu pre žalovaného z dôvodu prekážky na strane žalovaného v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce, za ktoré mu patrí náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku a pri výpočte náhrady mzdy za prekážku na strane žalovaného vychádzal z priemernej hrubej mzdy žalobcu za január vo výške $323,65 : 136 \text{ hodín} = 2,3798 \times 17 (136 \text{ hodín}) = 323,65 \text{ eur}$. Hrubá mzda za február $37,40 \text{ eur} + 38,077 \text{ eur (dovolenka)} + 323,65 \text{ eur (prekážky na strane zamestnávateľa)} = 399,13 \text{ eur}$. V roku 2012 bola nezdaniteľná suma na daňovníka $303,75 \text{ eur}$ mesačne (ročne $3644,74 \text{ eur}$) a odvody vo vzťahu k žalobcovi v celkovej sume $53,48 \text{ eur}$ (do zdravotnej poisťovne $4 \% \text{ t. j. } 15,96 \text{ eur}$ ako $4 \% \text{ zo sumy } 399,13 \text{ eur}$, poistenie v nezamestnanosti $1 \% \text{ t. j. } 3,99 \text{ eur}$ ako $1 \% \text{ zo sumy } 399,13 \text{ eur}$, invalidné poistenie $3 \% \text{ t. j. } 11,97 \text{ eur}$ ako $3 \% \text{ zo sumy } 399,13 \text{ eur}$, starobné $4 \% \text{ t. j. } 15,96 \text{ eur}$ ako $4 \% \text{ zo sumy } 399,13 \text{ eur}$, nemocenské $1,4 \% \text{ t. j. } 5,59 \text{ eur}$ ako $1,4 \% \text{ zo sumy } 399,13 \text{ eur}$). Daň $7,97 \text{ eur}$ ($399,13 - 303,72 - 53,48 - \text{eur} \times 19 \%$). Z uvedeného výpočtu súdu vyplynulo, že žalobcovi patrí za predmetné obdobie čistá mzda vo výške $337,68 \text{ eur}$ (hrubá mzda $399,13 \text{ eur} - \text{odvody } 53,48 \text{ eur} - \text{daň } 7,97$). Mzda za február 2012 bola splatná dňa 31. 3. 2012, t. j. najskôr od 1. 4. 2012 by bol žalovaný v omeškaní. Súd sa nestotožnil s vyčíslením mzdy za február 2012 v zmysle výplatnej pásky vyhotovenej žalovaným, ktorá nezohľadnila náhradu mzdy žalobcu za prekážku na strane zamestnávateľa a ani s vyčíslením žalobcu na čl. 82 a čl. 83, keď žalobca vyčíslil mzdu za 2/2012 v nižšej sume ako výpočet súdu, ktorého v konaní súd vychádzal.

Dňa 15. 3. 2012 bolo vyhotovené potvrdenie o prevzatí výplatnej pásky od zamestnávateľa za obdobie 2/2012 vrátane žalobcu - údaj pri podpise žalobcu - poštou. Výplatná listina zamestnancov za obdobie 2/2012 obsahuje pre mene žalobcu namiesto podpisu osoby preberajúcej výplatu žalobcu v sume $64,79 \text{ eur}$ - údaj účtu. Dňa 2. 2. 2012 bol vyhotovený doklad dovolenka žalobcu, ktorou žiada o dovolenku na zotavenie od 3. 2. 2012 do 29. 2. 2012. Dňa 23. 3. 2012 bola na účet B. L. vložená v hotovosti suma $903,89 \text{ eur}$ od MIVETRANS Marcela Luciaková. Dňa 12. 4. 2012 bola na účet B. L. vložená v hotovosti suma $64,79 \text{ eur}$ od H. Z.. Dňa 26. 4. 2012 bola na účet B. L. vložená v hotovosti suma $7,74 \text{ eur}$ od H. Z.

Žalovaný vyčíslil cestovné náhrady žalobcu za obdobie 9. 1. 2012 do 31. 1. 2012 celkom vo výške $1041,86 \text{ eur}$, ktoré znížil o 25% a k vyplateniu vyčíslil sumu $833,49 \text{ eur}$, ktorú prebral žalobca dňa 2. 2. 2012, čo potvrdil podpisom (žalovaný síce uviedol krátenie cestovných náhrad o 25% ale vyčíslil nesprávnu výšku $833,49 \text{ eur}$, matematicky správne mal byť výpočet nasledovný $1041,86 \text{ eur} - 25 \% \text{ t. j. } 260,47 \text{ eur} = 781,39 \text{ eur}$, čo však nemožno zohľadniť v neprospech žalobcu, keďže vyčíslenie urobil žalovaný). Súd z uvedeného má za to, že žalovaný znížil vyčíslené cestovné náhrady o menej ako 25% . Žalovaný vyčíslil cestovné náhrady žalobcu za obdobie 1. 2. 2012 celkom vo výške 90 eur , ktoré znížil o 25% a k vyplateniu vyčíslil sumu 72 eur , ktorú prebral žalobca dňa 2. 2. 2012, čo potvrdil podpisom (žalovaný síce uviedol krátenie cestovných náhrad o 25% ale vyčíslil nesprávnu výšku 72 eur , matematicky správne mal byť výpočet nasledovný $90 \text{ eur} - 25 \% \text{ t. j. } 22,50 \text{ eur} = 67,50 \text{ eur}$, čo však nemožno zohľadniť v neprospech žalobcu, keď vyčíslenie urobil žalovaný), súd má za to, že žalovaný znížil cestovné náhrady o menej ako 25% .

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 382/2002 Z. z. o cestovných náhradách zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu patrí stravné.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 382/2002 Z. z. zamestnancovi patrí stravné za každý kalendárny deň pracovnej cesty za podmienok ustanovených týmto zákonom. Suma stravného je ustanovená v závislosti od času trvania pracovnej cesty v kalendárnom dni, pričom čas trvania pracovnej cesty je rozdelený na časové pásma a) 5 až 12 hodín, b) nad 12 hodín až 18 hodín, c) nad 18 hodín.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 5 zákona č. 283/2002 Z. z. so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno v pracovnej zmluve alebo v dohode o práci

vykonávanej mimo pracovného pomeru dohodnúť odchylné od tohto zákona podmienky na poskytovanie stravného, ako aj nižšie sumy stravného, najviac však o 25% z ustanovenej sumy stravného; suma stravného sa zaokrúhli na najbližší eurocent nahor.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestovných náhradách“) pri zahraničnej pracovnej ceste zamestnancovi patrí za každý kalendárny deň zahraničnej pracovnej cesty za podmienok ustanovených týmto zákonom stravné v eurách alebo v cudzej mene. Stravné v cudzej mene je ustanovené v závislosti od času trvania zahraničnej pracovnej cesty mimo územia Slovenskej republiky v kalendárnom dni, pričom čas trvania zahraničnej pracovnej cesty mimo územia Slovenskej republiky je rozdelený na časové pásma a) do 6 hodín vrátane, b) nad 6 hodín až 12 hodín, c) nad 12 hodín.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 2 zákona o cestovných náhradách základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo financií").

Podľa ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o cestovných náhradách (3) Základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene podľa odseku 2 pre jednotlivé krajiny alebo skupiny krajín ustanoví ministerstvo financií po posúdení návrhu Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo zahraničných vecí") vypracovaného podľa podkladov zastupiteľských úradov o cenách jedál a nealkoholických nápojov vo verejných stravovacích zariadeniach v jednotlivých krajinách alebo s využitím štatistických údajov Medzinárodného menového fondu, Organizácie Spojených národov alebo iných medzinárodných finančných štatistických údajov.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 4 zákona o cestovných náhradách ak zahraničná pracovná cesta mimo územia Slovenskej republiky trvá v kalendárnom dni a) do 6 hodín vrátane, patrí zamestnancovi stravné vo výške 25% zo základnej sadzby stravného, b) nad 6 hodín až 12 hodín, patrí zamestnancovi stravné vo výške 50% zo základnej sadzby stravného, c) nad 12 hodín, patrí zamestnancovi stravné v sume základnej sadzby stravného.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 5 zákona o cestovných náhradách stravné v eurách alebo v cudzej mene za kalendárny deň poskytne zamestnávateľ zamestnancovi v mene a vo výške stravného ustanoveného pre krajinu, v ktorej zamestnanec strávi v kalendárnom dni najviac hodín. Ak zamestnanec strávi v kalendárnom dni rovnaký počet hodín vo viacerých krajinách, zamestnávateľ poskytne stravné v eurách alebo v cudzej mene, ktoré je pre zamestnanca výhodnejšie. V prípade leteckého spôsobu dopravy sa za rozhodujúci čas pre posúdenie času stráveného v jednotlivých krajinách považuje čas odletu lietadla podľa letového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 16).

Podľa ustanovenia § 13 ods. 6 zákona č. 283/2002 Z. z. so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno dohodnúť v pracovnej zmluve alebo v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru odchylné od tohto zákona podmienky na poskytovanie stravného v eurách alebo v cudzej mene, ako aj nižšie stravné, ako je ustanovené v odseku 4, najviac však o 25%.

Podľa ustanovenia § 14 zákona o cestovných náhradách zamestnancovi môže zamestnávateľ poskytnúť pri zahraničnej pracovnej ceste popri náhrade preukázaných potrebných vedľajších výdavkov [§ 4 ods. 1 písm. d)] vreckové v eurách alebo v cudzej mene vo výške do 40% stravného ustanoveného podľa § 13 ods. 4 a 5. Po dobu prerušenia zahraničnej pracovnej cesty z dôvodu návštevy rodiny (§ 12) alebo po dobu dohodnutého prerušenia zahraničnej pracovnej cesty z dôvodov na strane zamestnanca (§ 3 ods. 2) vreckové v eurách alebo v cudzej mene zamestnancovi nepatrí.

Podľa ustanovenia § 34 zákona o cestovných náhradách náhrady podľa tohto zákona možno paušalizovať. Pri výpočte paušálnej sumy zamestnávateľ vychádza z priemerných podmienok rozhodujúcich na poskytovanie náhrad zamestnancovi alebo skupine zamestnancov. Ak sa zmenia podmienky, za ktorých sa paušálna suma určila, je zamestnávateľ povinný túto sumu preskúmať a upraviť. Pri výpočte paušálnej sumy je zamestnávateľ povinný prihliadať na zákonné nároky zamestnanca, ako aj na jeho oprávnené záujmy.

Podľa ustanovenia § 36 ods. 8 zákona o cestovných náhradách zamestnávateľ je povinný do desiatich pracovných dní odo dňa predloženia písomných dokladov vykonať vyúčtovanie pracovnej cesty alebo inej skutočnosti zakladajúcej nárok na náhrady podľa tohto zákona a uspokojiť nároky zamestnanca, ak nie je v kolektívnej zmluve, alebo v písomnej dohode so zamestnancom dohodnutá, alebo vo vnútornom predpise zamestnávateľa určená dlhšia doba, najdlhšie však do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom boli predložené písomné doklady.

Podľa ustanovenia § 1 Opatrenia Ministerstva financií SR č. 472/2011 (účinné od 1. 1. 2012), základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách sa na rok 2012 ustanovuje: Rakúsko: 45 eur, Nemecko 45 eur, Belgicko 45 eur, Luxembursko 50 eur, Spojené kráľovstvo 37 GBP.

Po prepočítaní na euro ku koncu februára 2012 (kedy boli cestovné náhrady za január 2012 splatné) predstavuje 37 GBP 43,84 eura (kurz 0,8439 euro na libru).

Pracovnou zmluvou zo dňa 9. 1. 2012 sa účastníci dohodli, že miestom výkonu práce žalobcu u žalovaného je Bučany 60. Žalobca ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy (čl. I. pracovnej zmluvy), vzhľadom na povahu tohto povolania často mení pracovisko (miesto, v ktorom vykonáva prácu) s odkazom na § 13 ods. 6 zákona č. 283/2002 Z. z., vzťahujúce sa na náhrady pri zahraničných pracovných cestách (uplatňovaných žalobcom v konaní), dohodou v pracovnej zmluve o nižšom stravnom o 25 % sa žalobca dopredu nevzdal svojho práva v rozpore s § 17 ods. 1 Zákonníka práce, pretože do budúcnosti sa nezdal práva na stravné, ktoré mu v prípade vyslania na pracovnú cestu zo zákona patrí, v pracovnej zmluve uzatvoril dohodu so žalovaným ako zamestnávateľom o krátení jeho výšky v zákonne dovolenom rozsahu (§ 13 ods. 6 zákona o cestovných náhradách). Súd teda považoval predmetnú dohodu o krátení stravného za plne dojednanú, a jej obsah v konaní pri vyčíslení cestovných náhrad žalobcu zohľadnil.

Žalobca v návrhu žiadal vychádzať a vlastnom vyčíslení cestovných náhrad za obdobie 9. 1. 2012 do 2. 2. 2012 vychádzať zo sumy 70 eur denne, ale keďže takáto dohoda nebola dohodnutá v písomnej forme v rámci obligračných náležitostí, súd sa s takýmto výpočtom nestotožnil a na žiadosť žalobcu v konaní neprihliadal. Súd uvedené nemal preukázané ani výpoveďou svedka H. L., ktorou sa žalobca snažil preukázať uzavretie predmetnej dohody, ktorej existenciu žalovaný v písomných vyjadreniach vo veci poprel. Svedok L. síce uviedol, že mal tiež dohodu o cestovných náhradách so žalovaným 70 eur denne, avšak táto nefungovala. Súd si ustálil, že u žalovaného nebolo ani bežné vyplácanie cestovných náhrad 70 eur denne vodičom medzinárodnej kamiónovej dopravy mimo dohody o mzdových podmienkach v pracovnej zmluve. Súd ďalej v tejto súvislosti poukazuje na obsah pracovnej zmluvy, ktorej súčasťou naopak je možnosť krátenia cestovných náhrad zo strany žalovaného v zmysle § 13 ods. 6 zákona o cestovných náhradách. Preto by ani nebolo logické, aby na jednej strane žalovaný mal možnosť krátenia cestovných náhrad a na druhej strane by cestovné náhrady žalobcovi zvýšil. Postup žalovaného, ktorý naopak využil možnosť zníženia cestovných náhrad vyplýva z vyčíslenia cestovných náhrad žalobcu za obdobie 9. 1. - 31. 1. 2012, 1. 2. - 2. 2. 2012. Takáto dohoda o znížení nebola dohodnutá v písomnej forme, keď podľa Zákonníka práce mzdové podmienky musia byť dohodnuté v písomnej forme, inak je takáto dohoda neplatná, nevyožiteľná súdnou cestou. Pre rozhodovania súdu sú záväzné podmienky, ktoré boli dohodnuté v pracovnej zmluve i v časti týkajúcej sa mzdových podmienok. Z uvedeného súd požiadavku žalobcu na cestovné náhrady 70 eur denne za nedôvodnú a jeho vyčíslenie cestovných náhrad za obdobie 9. 1. - 31. 1. 2012 vo výške 1190 eur a za obdobie 1. 2. - 2. 2. 2012 vo výške 140 eur za nesprávne.

Žalobca pri vyčíslení žalovanej sumy vychádzal z výšky ním vyčíslených cestovných náhrad za obdobie 9. 1. - 31. 1. 2012 vo výške 1190 eur (17 dní x 70 eur denne) a za obdobie 1. 2. - 2. 2. 2012 vo výške 140 eur (2 dní x 70 eur denne). Avšak v konaní žalobca nepredložil súdu kartu vodiča, z ktorej by bola zrejmé v akých konkrétnych štátoch sa v období od 9. 1. 2012 do 2. 2. 2012 nachádzal. Uvedené sa nepodarilo zistiť ani súdu cestou Inšpektorátu práce, keď tieto údaje za už na karte žalobcu ako vodiča nenachádzajú. Nesporné v konaní však boli, že žalobca bol počas celej doby 9. 1. - 31. 1. 2012 na služobnej ceste. Súd mal k dispozícii písomnosti žalovaného cestovné náhrady za obdobie 9. 1. - 31. 1. 2012 a 1. 2. - 2. 2. 2012, z ktorých žalovaný vychádzal pri vyčíslení cestovných náhrad. Pričom predmetné písomnosti žalovaného obsahujú aj krajinu, v ktorej sa žalobca v období 9. 1. - 31.

1. 2012 nachádzal. Žalovaný vyčíslil cestovné náhrady žalobcu za obdobie 9. 1. - 31. 1. 2012 vo výške 1041,86 eur, ktoré krátil o 25 % a k vyplateniu mal žalobca sumu 833,49 eur (ktoré žalobca prevzal, čo potvrdil podpisom). Z predmetného vyčíslenia cestovných náhrad vyplýva, že žalobcovi za deň 9. 1. 2012 patrí suma 3,80 eur, následne bol od 9.1.2012 23:59 hod. na zahraničnej pracovnej ceste do 31. 1. 2012 a prechádzal krajinami Rakúsko, Luxembursko, Spojené kráľovstvo, Belgicko, Nemecko. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v krajinách Rakúsko, Nemecko, Belgicko 45 eur na deň, Luxembursko 50 eur, Spojené kráľovstvo 37 GBP. Z vyčíslenia žalobcu vyplýva, že vyčíslil cestovné náhrady 1 x 3,80 eur + 18 dní x 45 eur + 4 dni x 37 GBP (žalovaný uviedol prepočet na euro za deň 11. 1. 2012 44,68 eur, za deň 12. 1. 2012 44,80 eur, za deň 19. 1. 2012 44,37 eur, za deň 30. 1. 2012 44,21 eur, ktoré však súdu nijako nepreukázal). Po prepočítaní na euro ku koncu februára 2012 (kedy boli cestovné náhrady za január 2012 splatné) predstavuje 37 GBP 43,84 eura podľa zistenia súdu na www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>>. Pri zohľadnení údajov v zmysle cestovných náhrad za obdobie 9. 1. 2012 - 31. 1. 2012 predloženého žalovaným súd vyčíslil po zohľadnení kurzu libry na euro 43,84 eur cestovné náhrady vo výške 1039,16 eur (18 dní x 45 eur + 4 dni x 43,84 eur + 3,80 eur + 50 eur) - 25 % (259,79 eur) v sume 779,37 eur. Teda v nižšej sume ako bola vyčíslená žalovaným vo výške 833,49 eur. Napriek vyčísleniu súdom, v konaní súd vychádzal z vyčíslenia žalovaného, keď v zmysle ustanovenia § 13 ods. 6 zákona č. 283/2002 Z. z. a v súlade s obsahom pracovnej zmluvy mohol znížiť stravné najviac o 25 %, pričom žalovaným postupom, ktorý pri vyčíslení zvolil toto dodržal a vyčíslené cestovné náhrady neznížil v maximálne možnej výške. Podľa tohto záveru súd postupoval aj v súvislosti s vyčíslením cestovných náhrad za marec 2012 za dva dni 2 dni Rakúsko x 45 eur = 90 eur - 25 % (22,50) = 67,50 eur. Žalovaný vyčíslil cestovné náhrady vo výške 72 eur po zohľadnení zníženia, keď ich neznížil v maximálne možnej výške. Celková výška cestovných náhrad za obdobie 9. 1. 2012- 2. 2. 2012, na ktoré vznikol žalovanému nárok je vo výške 905,49 eur (833,49 eur + 72 eur). Pričom žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 833,49 eur, ktorej prevzatie žalovaný potvrdil podpisom na listine na č.l 53 a taktiež žalovaný potvrdil svojím podpisom na listine čl. 54, že od žalovaného prebral sumu 72 eur, keď znaleckým posudkom bolo preukázané, že podpisy žalobcu na čl. 53 a čl. 54 sú vlastnoručnými podpismi žalobcu.

Súd mal preukázané, že v súvislosti s pracovným pomerom žalobcu u žalovaného má žalovaný voči žalobcovi splnené všetky mzdové nároky za obdobie od 9. 1. 2012 do 29. 2. 2012, tak ako je to už uvedené vyššie. Celkom mal žalovaný zaplatiť žalobcovi mzdové nároky za obdobie pracovného pomeru 9. 1. 2012 - 29. 2. 2012 v sume 1523,45 eur (280,28 + 337,68 + 833,49 + 72). Žalovaný zaplatil žalobcovi za obdobie pracovného pomeru 9. 1. 2012 do 29. 2. 2012 sumu 2849,74 eur (267,83 + 833,49 + 72 eur + 700 + 903,89 + 64,79 + 7,74), t. j. vyššiu sumu o 1326,29 eur ako boli súdom zistené mzdové nároky. Na základe zisteného skutkového stavu a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami má súd za to, že žalobný návrh žalobcu nie je dôvodný, a preto bol súdom ako nedôvodný zamietnutý.

Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení, ods. 2 ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis, ods. 3 ak ide o omeškanie s plnením vecí, zodpovedá dlžník za jej stratu, poškodenie alebo zničenie, ibaže by k tejto škode došlo aj inak.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného od 1. 1. 2009 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa ustanovenia § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Nakoľko súd návrh časti sumy 351,92 eur ako nedôvodný zamietol, zamietol aj návrh časti úroku z omeškania vyčísleného žalobcu v návrhu a z dôvodu hospodárnosti sa v konaní ďalej súd nezaoberal výškou požadovaného úroku z omeškania a ani dňami vzniku omeškania.

Predmetom konania je aj návrh žalovaného na zaplatenie sumy 911,63 eur (903,89 eur + 7,74 eur), úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 903,89 eur od 24. 3. 2012 do zaplatenia, zo sumy 7,74 eur od 27. 4. 2012 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

Podľa ustanovenia § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať, ods. 2 bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Podľa ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Osobitným právnym dôvodom vzniku záväzkového právneho vzťahu je bezdôvodné obohatenie. Záväzkový vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne, ak sa naplnia všetky zákonom ustanovené predpoklady na jeho vznik (ak sa niekto „na úkor iného bezdôvodne obohatí“). Bezdôvodné obohatenie predstavuje taký záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Bezdôvodné obohatenie patrí medzi nároky, u ktorých nie je zákonnou úpravou stanovená splatnosť pohľadávok vzniknutých z tohto právneho titulu a čas plnenia je u nich obvykle viazaný na výzvu veriteľa podľa § 563 OZ. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Právna úprava bezdôvodného obohatenia platí v prvom rade na všetky občianskoprávne (nepodnikateľské) vzťahy, okrem prípadu, že určitý občianskoprávny vzťah má osobitnú úpravu bezdôvodného obohatenia. Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne za splnenia určitých predpokladov: a) vznik bezdôvodného obohatenia objektívne merateľného v peňažných jednotkách na strane určitej osoby (obohatený), b) k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne uvedené v zákone (§ 451 ods. 2 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977997&FragmentId2=3977997>> a § 454 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3345039&FragmentId2=3345040>>), c) vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá postihuje inú určitú osobu (oprávneného), pričom táto majetková ujma zodpovedá zmienenému bezdôvodnému obohateniu na strane obohateného, d) nejde o prípad bezdôvodného obohatenia, keď zákon napriek majetkovému prospechu vznik bezdôvodného obohatenia výslovne neustanovuje. Pri naplnení uvedených znakov vzniká v rámci záväzkového právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia povinnému subjektu (obohatenému) povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil, a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo (oprávnenému), požadovať vydanie tohto plnenia (§ 456 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3345044&FragmentId2=3345045>>). Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. jeho peňažnú náhradu. Na vznik záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje existencia zavinenia (preto povinnosť

vydať bezdôvodné obohatenie má aj maloletá osoba) ani existencia protiprávneho úkonu (bezdôvodné obohatenie vznikne na základe objektívnej skutočnosti uvedenej v zákone). Zákon vyžaduje len to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznaných dôvodov. Súd mal v konaní preukázané, že dňa 23. 3. 2012 bola na účet B. L. (manželka žalobcu) vložená v hotovosti suma 903,89 eur od MIVETRANS Marcela Luciaková, čo žalobca nepoprel, pričom v zmysle žalobného návrhu predmetnú čiastku si zohľadnil ako čiastkové plnenie úhrady mzdy za 2/2012. Zároveň mal súd preukázané, že dňa 26. 4. 2012 bola na účet B. L. vložená v hotovosti suma 7,74 eur od Marcela Luciaková čo žalobca taktiež nepoprel a sumu si zohľadnil ako čiastkové plnenie mzdy za marec 2012 (v zmysle žalobného návrhu).

V ustanovení § 451 ods. 1 OZ <[http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/](http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977996&FragmentId2=3977996)

ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977996&FragmentId2=3977996> je zakotvená všeobecná skutková podstata bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie zákon chápe ako záväzok, z ktorého vzniká tomu, kto sa obohatil, povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil, a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo, požadovať vydanie toho, o čo sa povinný obohatil. Konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia uvádza zákon v ustanoveniach § 451 ods. 2 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977997&FragmentId2=3977997>> a § 454 OZ. <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3345039&FragmentId2=3345040>>

Medzi konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia patrí: a) plnenie bez právneho dôvodu, pričom nerozhoduje, či strany o neexistencii právneho dôvodu na plnenie vedeli alebo nie, b) plnenie z neplatného právneho úkonu, c) plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, d) majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, e) bezdôvodné plnenie za iného, kde ten, kto mal povinnosť plniť neplnil a ten kto plnil, túto povinnosť v skutočnosti nemal. Súd má za to, že v konaní žalovaný preukázal existenciu skutkovej podstaty, s ktorými počíta zákon v ustanoveniach § 451 ods. 2 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977997&FragmentId2=3977997>> a § 454 OZ a to plnenie žalobcu bez právneho dôvodu. V prípade skutkovej podstaty plnenie bez právneho dôvodu (conditio indebiti). Ide o prípady, keď právny dôvod, ktorý by zakladal právo na plnenie (niečo dať, niečo vykonať v prospech inej osoby), neexistoval od začiatku. Plnenie môže spočívať v tom, že sa poskytla nejaká vec (peniaze), postúpila pohľadávka, zriadilo právo, vykonala nejaká práca atď. bez toho, aby na to existoval právny titul (napr. zmluva). Bezdôvodné obohatenie môže spočívať v tom, že: a) ten kto plnil, predpokladal právny dôvod, avšak v skutočnosti od začiatku žiadny právny dôvod nebol (napr. ak niekto zaplatil inému určitú peňažnú sumu bez existencie právneho dôvodu). Hoci už vyššie bolo skonštatované, že navrhovateľka nepreukázala plnenie, v tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že samotná navrhovateľka tvrdí, že právny dôvod existoval aspoň pokiaľ ide o odporcu v rade 1, ktorý mal prisľúbiť právnu pomoc vo veci jej syna. <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3345039&FragmentId2=3345040>> Plnenie bez právneho dôvodu (conditio indebiti), ide o prípady, keď právny dôvod, ktorý by zakladal právo na plnenie (niečo dať, niečo vykonať v prospech inej osoby), neexistoval od začiatku.

Neexistencia právneho dôvodu od začiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť a zároveň právo na poskytnuté plnenie. Tu potom prichádza do úvahy ako plnenie poskytnuté omylom tomu, kto nebol veriteľom, tak aj plnenie poskytnuté v presvedčení že ním je plnený dlh, i keď žiaden neexistoval. Podstatné je, že ten kto plnil, si nebol vedomý toho, že nie je povinný plniť, alebo že plní tomu, kto nie je oprávnený toto plnenie prijať. K bezdôvodnému obohateniu dochádza v okamžiku, kedy ten kto sa obohatil prijal plnenie. Plnenie môže spočívať v tom, že sa poskytla nejaká vec (peniaze), postúpila pohľadávka, zriadilo právo, vykonala nejaká práca atď. bez toho, aby na to existoval právny titul (napr. zmluva).

Pokiaľ ide o žalovanú sumu súd konštatuje, že povinnosť vydať plnenie získané bez právneho dôvodu vzniká podľa zákona tomu, kto ho získal. Pričom tým, kto plnenie získal, nie je osoba, ktorá má predmet plnenia aktuálne vo svojom vlastníctve alebo osoba, ktorá ho skutočne spotrebovala, ale ten, komu bolo bez právneho dôvodu plnené. Osoba povinná vydať plnenie získané bez právneho dôvodu je teda adresát tohto plnenia, danej veci žalobca, keď v konaní nebolo sporné, že suma 903,89 eur + 7,74 eur bola vložená na účet manželky žalobcu, ale adresátom tohto plnenia bol žalobca. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie na ňu s predmetom bezdôvodného obohatenia neprechádza,

lebo zodpovednostný záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká podľa zákona len medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, a tým, na ktorého úkor bezdôvodné obohatenie vzniklo. Súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanú sumu 911,63 eur ako plnenie bez právneho dôvodu, keď žalovaný uniesol dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdených skutočností, táto čiastka bola žalobcom prijatá, avšak žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania dôvodnosti úhrady sumy 911,63 eur. Súd má preukázané, že žalobca sa bezdôvodne obohatil sumou 911,63 eur, vložením na účet dňa 23. 3. 2012 v sume 903,89 eur a dňa 26. 4. 2012 v sume 26. 4. 2012. V konaní nebolo sporné, že sumu 911,63 eur zaplatil žalovaný žalobcovi, i keď na účet manželky žalobcu, pričom žalovaný neuviedol pri platbách dôvod plnenia.

Žalobcovi bolo podanie žalovaného, v ktorom sa voči žalobcovi domáha zaplata sumy 911,63 eur s príslušenstvom doručené dňa 12. 2. 2015, keď pred týmto dátumom nepreukázal doručenie výzvy na zaplata požadovanej sumy. Žalovaný sa síce domáhal úroku z omeškania zo sumy 903,89 eur od 24. 3. 2012 do zaplata a zo sumy 7,74 eur od 27. 4. 2012 t. j. dňom nasledujúcim po vložení týchto súm na účet manželky žalobcu. Súd sa však s dňami vzniku omeškania nestotožnil a mal za to, že najskôr sa žalobca mohol dostať do omeškania až dňom nasledujúcim po doručení výzvy na zaplata požadovanej sumy t.j. dňom 13. 2. 2015, keď tak ako už bolo vyššie uvedené výzva na zaplata bola doručená dňa 12. 2. 2015. Podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniklo žalobcovi právo požadovať od žalovanej ako dlžníka popri plnení, úroky z omeškania z vyššie uvedenej sumy, keďže ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, a nie je tu žalovaná podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úroku z omeškania stanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého je výška úroku z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd sa nestotožnil s výškou požadovaného úroku z omeškania, ktorá táto bolo ku dňom vzniku omeškania vo výške 8,05 % ročne, keď základná úroková sadzba ECB k dňom omeškania vo výške 1 % zverejnená na webovej stránke www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>>, t. j. 0,05 % + 8 bodov spolu výška 8,05 % ročne. Súd priznal žalovanému úrok z omeškania zo sumy 911,63 eur od 13. 2. 2015 do zaplata a vo zvyšnej časti úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 903,89 eur od 24. 3. 2012 do 12. 2. 2015, zo sumy 7,74 eur od 27. 4. 2012 do 12. 2. 2015 ako nedôvodný zamietol.

Podľa ustanovenia § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa ustanovenia § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, poprípade hodnota vierohodnosti. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia (či sú uplatniteľné pre zistenie skutkového stavu a v akom rozsahu, prípadne v akom smere). Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti, o ktorých dôkazy (pre rozhodnutie významné a zákonné) podávajú správu, možno považovať za pravdivé (dokázané) a ktoré nie. Vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti dôkazom poskytovanej správy podľa druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona vykonáva. Pri dôkaze výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom na spôsob reprodukcie týchto skutočností a na správanie pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a pod) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpovede svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie z uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností.

Súd považoval výpoveď svedka Michala Berku za hodnovernú, keď tento bol spolupracovníkom žalobcu o žalovaného, v súčasnosti nie v pracovnom pomere u žalovaného, voči žalovanému nevedie spor.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním vypočítaním účastníkov konania, listinnými dokladmi založenými v spise, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Žalobca aj žalovaný vo svojich návrhoch boli povinní v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ust. § 101 ods. 1 O.s.p. Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými žalobcom a žalovaným, ktorými odôvodňovali svoje návrhy. Keďže vykonaným dokazovaním považoval skutkový stav za dostatočne preukázaný na rozhodnutie vo veci samej a zároveň existencia ďalších dôkazov v konaní nevyplývala najavo, a to ani z priebehu konania ani zo samotného návrhu navrhovateľa. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním považoval súd za dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k meritu, a preto uzavrel, že nebolo potrebné nariaďovať výnimočné ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity účastníkov konania (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), keď prihliadol na zásadu rovnosti účastníkov konania a s prihliadnutím na ústavu garantovanú právom účastníkov na spravodlivé a nestranné prejednanie veci. Vykonávaním nenavrnutých dôkazov by súd jedného z účastníkov favorizoval a druhého znevýhodnil a to podľa toho, ktorému z účastníkov by bol vykonávaný dôkaz na prospech a komu na ujmu. Takýmto postupom by sa súd mohol javiť ako nie nestranný.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

O náhrade trov konania o návrhu žalobcu súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalovaný bol celkom úspešný, avšak napriek tomu, že náhradu trov konania si síce uplatnil, ale nevyčíslil, a ani zo spisového materiálu mu žiadna náhrada trov konania nevznikla, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

O náhrade trov konania o návrhu žalovaného súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalovaný bol celkom úspešný 60 % (úspech 80 % - neúspech 20 %), preto mu súd priznal náhradu trov konania za súdny poplatok vo výške 32,70 eur ako 60 % zo sumy 54,50 eur.

Podľa ustanovenia § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal.

Uznesením č. k. 8Cpr/4/2012-138 zo dňa 4. 12. 2013 súd priznal svedkovi H. L. náhradu čistého ušlého zárobku za prácu 21. 11. 2013 vo výške 25,28 eur.

Uznesením č. k. 8Cpr/4/2012-226 zo dňa 7. 11. 2014 súd priznal znalcovi Y. K. znalečné vo výške 679,02 eur zo štátnych prostriedkov.

Súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania, ktoré platil a to za znalecké dokazovanie vo výške 679,02 eur a svedkovi vo výške 25,28 eur a to vo výške 704,30 eur, keď žalobca bol v konaní o zapltenie sumy 3251,92 eur s príslušenstvom celkom neúspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

§ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

§ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

§ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

§ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

§ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

§ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

§ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

§ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,

§ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

§ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

§ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

§ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

§ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí návrh na súdny výkon rozhodnutia.